

SEDM DIVOCHŮ
A POSLEDNÍ VÍTÁNÍ JARA

O novoročních Svátcích jara se všichni muži ze vsi Severní strouha opili namol podomácku pálenou kořalkou. V jistém městečku prý již bylo nezřízené pití zakázáno, protože v něm vládnou úředníci. Tam, kde rozhodují úředníci, je šmahem zakazováno vše, co hraničí s jakoukoli nemírností. Místa spravovaná úředníky pozvolna začínají prosperovat, morálka a zvyklosti místních obyvatel se podřizují způsobům chanských Číňanů, bezelstnost a velkodušnost nečínských národností mizí. Zákaz pití o Svátcích jara je jenom jednou z drobností mezi mnoha podružnostmi. Není to nic, čeho by bylo třeba litovat. Vše se proměňuje! Zdalipak jednou nadejde den, kdy bude v Severní strouze zřízen úřad? Tehdy budou všichni lidé platit daně a odvádět dávky. Děti budou vědět, že se mají mít na pozoru před vojáky, a psi budou vědět, že si nemohou dovolit jen tak štěkat na strážníky. Vesničané budou vědět, co se nesmí, a aby se vyhnuli popotahování před úřady, naučí se přetvářce a falši. Ten den nakonec jistě přijde. Kdy k takové proměně Severní strouhy dojde, nelze předvídat, mladí lidé však onen den nejspíš ještě zažijí. Místním mužům, odvážným jako lvi, kteří se postaví s holýma rukama kanci, se nebude dostávat sil na to, aby proměnu zastavili. Ctnostní mužové starší generace budou svědky toho, jak jsou staré dobré zvyky vytlačovány a ničeny cizí městskou kulturou, i oni však budou bezmocní. Všem, kteří nejsou pouhými prostáčky, je jasné, že nové zvyky záhy zapustí v srdcích lidí kořeny a vypudí vše staré. O těchto Svátcích jara se do němoty zpil kde kdo! Lidé se potřebovali opít, aby nemuseli myslet na to, co je čeká. V opilosti se veškeré obavy rozplývají. Radost, kterou jim měl tento veselý svátek přinést, mohli zakusit alespoň ve svých představách a snech.

Tak jako dřív orali políčka, sázeli zeleninu a chodili na dřevo. Pokrok spočíval v tom, že museli odvádět dávky, že se ve všem museli řídit nanejvýš hloupými a jen obtížně zapamatovatelnými nařízeními. Došlo-li k bojům mezi mocipány ovládajícími jednotlivé oblasti a provincie, práceschopní muži v nejlepších letech byli nahnáni do vojska. To byly výhody, které vesničanům přineslo zavedení úřední správy. Kdopak by toužil po takových výsadách? Cožpak stařešinovi klanu, obecnímu písaři, hokynáři, rezníkovi či obchodníkovi s kořalkou úřad přinášel nějaké štěstí? Cožpak mohli úředníci učinit živobyetí rolníka, rybáře, šamana, mastičkáře či obchodníka s látkami bezstarostnějším?

Lidé chtěli vědět, zda se tam, kde byla zřízena úřední správa, mohou buvoli či ovce stále ještě nakazit morem. Pokud mezi zvířaty i přesto řádí epidemie, pak to je důkaz zbytečnosti úředníků. Ještě směli popíjet domácí kořalku, z níž nezaplatili daň, ještě směli o svátku boha půdy provozovat stále živé obyčeje. Mladí muži a mladé ženy se shromažďovali ke zpěvu a veselí, staří muži se scházeli, aby o velkých svátcích vyprávěli o hrdinských činech či aby předávali tajemství rybolovu a pěstování plodin. Muži ještě nikdy nebyli vzati za vojáky, ženy ještě nikdy nebyly zpěvačkami ani kurtizánami, staří mohli dostát povinností stařešinů. Kdo mohl znát budoucnost? To, co se stalo, nelze napravit, to, co se má stát, nelze odvrátit, takový je přirozený běh věcí! „Vy, opilí, jděte spát! A vy, kteří ještě stojíte na nohou, naplňte svá břicha kořalkou, která zbývá v tykvvových lahvích!“ Kdykoli si poslední dobou notovali tento popěvek, zněl jim teskně jako pohřební píseň, zpěv radosti starých časů byl ten tam.

Vesničanů, kteří se takto zpíjeli, bylo mnoho, pouze hrstka mužů, shromážděná na jistém místě, byla střízlivá. Neměli před sebou kalabasy naplněné kořalkou, pouze rudě plápolající oheň. Bylo jich sedm. Šest mužů bylo velmi mladých, pouze jedinému z nich bylo kolem pětáctyřiceti. Ve velkém stavení hořel oheň živěný větvemi a kořeny. Sedm mužů sedělo kolem ohně, z plamenů se

ozývalo slabé praskání. Nejstarší muž prohrábl železnou tyčí ohniště a do plamenů přisunul ohněm nestrávené konce větví.

V místnosti nebyla lampa. Plápolající oheň ozařoval sedm prostých tváří, všemi směry vrhal pitvorné stíny lidských těl.

Nejstarší z mužů prohrábl oheň, poté sevřel železnou tyč a silou ji zarazil do země. Rozhořčeně zvolal:

„Všemu je konec, toto jsou naše poslední Svátky jara. Všemu je..., pijme, opijme se! Kolik asi lidí napadne právě tohle! Chtěli by se upít k smrti, nemyslí na to, co bude zítra. Nikdo z nich nechce být svědkem toho, až k nim budou přicházet vojáci v mundúrech. Dobře vědí, že muži našeho lidu zemdlí a ženy povadnou! Určitě rozumí spoustě věcí mnohem lépe než my sami! Nový řád nahradí staré zvyky, jejich majetek přijde vniveč a jejich postavení se otřese v základech... A ti hlupáci přesto pijí a pijí...!“

Poté, co muž domluvil, zavládlo v místnosti ticho přerušované jenom slabým praskáním jisker.

Ze sousedního domu do ticha zaznívá zpěv a pokřikování lidí hrajících v prsty. Někteří lidé vypijí pár pohárů, opřou čelo o stůl a chrápu. Jiní si přihnou tak, že se s nimi zatočí celý svět, a podpírání svými syny pak vrávorají domů. Mnoho opilců hořce naříká či divoce prozpěvuje. Lidé, kteří po celý rok žijí spořádaným životem, jsou v tomto dni jako proměnění povyražením, k němuž mají již od nepaměti svolení bohů. Příležitost zahýřit si je zcela změnil.

Zvláštní bylo, že zatímco všude jinde se tou dobou děly takové věci, muži usazení kolem ohně se chovali zcela jinak. Nejstarší muž se neválel opilý na podlaze a ani mladíci se nevypravili za dívkami svého srdce, aby se potěšili jejich zpěvem či hrou na flétnu. Zachmuřeně seděli u ohně – co je k tomu mohlo vést?

Nadešly poslední Svátky jara. Jak již bylo řečeno, pro vesničany to znamenalo, že se museli za každou cenu nemírným popíjením a bujarým veselím rozloučit s posledním dosud přetrvávajícím starým dobrým obyčejem.

A zde: sedm mužů, sedm srdcí, jak jiskry vystupující z plamenů, září a opět hasnou.

Všichni mlčí. Ve chvíli mlčení můžeme čtenáři představit ono stavení. Částečně je zapuštěno v zemi, výškou a prostorností se může měřit s budovou úřadu. Vysoká střecha je opatřena průduchem, dým z ohně rychle stoupá vzhůru. Prostor ze tří stran uzavírají stěny z vepřovic, čtvrtou stěnu tvoří závěs z nevydělané hověziny, před vchodem je prostranství. Uvnitř jsou čtyři dřevěné postele, několik kusů hrubého nábytku a dřevěná almara. Všude po stěnách jsou rozvěšeny zbraně a zvířecí kůže. Uprostřed jedné ze stěn visí čerstvě stažená tygří kůže, hlava je ve výši krovu, ocas se dotýká země. Pod střechou jsou na mohutném ratanovém háku ve velkém hroznu zavěšeni bažanti a zajáci, nehybně se vznášejí v prostoru. Bezpochyby jde o příbytek lovce.

Majitelem obydlí se stěnami z vepřovic byl nejstarší z mužů sedících u ohně. Živil se lovem. Tygra, jehož kožešina visela na stěně, skolil minulý měsíc loveckou puškou. Zbýlých šest mužů byli jeho učedníci. Pocházeli z vážených rodin, učili se klást pasti, bojovat i léčit. Učitel se svým žákům usilovně věnoval, jejich výchově obětoval svá nejlepší léta. Každý den vodil mladé muže do hor. Pokud zůstali doma, shromažďoval je okolo sebe a předával jim cenné znalosti. Ve všem šel příkladem a nelitoval žádné námahy. Mladí muži vděčili jeho úsilí za to, že mohli pěstovat svoji přirozenost tak, aby přinášela velký užitek. Nezakazoval jim pít ani zpívat, učil je však, aby vždy usilovali o sebezdokonalování. V omezené míře si tak mohli dopřávat žen i pití. A jaká že byla šestice mladíků? Od přírody byli obdařeni odvahou a smyslem pro čest. Díky působení mistrovy ctnosti a díky moudrosti, s níž je formoval, nepostrádal nikdo z mladých mužů nic z toho, co nesmí dokonalému muži chybět. Nejstaršího ze svého středu brali jako otce a navzájem si byli bratry. Ctili všechna ponaučení, žili ve vzájemném souladu, nezáviděli ani nežárlili a své dny prožívali v radosti. Do hor chodili na lov a do vsi sestupovali uzavírat čestné obchody. Ptáky a zvěř ulovenou v horách směňovali za věci,

kteřé potřebovali, za náboje, střelný prach, hroty šípů, tětivy či víno. Nebylo nic, co by nemohli vyměnit za to, co ulovili. Když se jim poštěstilo, své úlovky vyměnili za prsteny, čapky a jiné zboží dovážené z velkých dálek. Pracovali, jedli a vedli svobodný život. Nic je netrápilo ani netížilo. Ptáky a zvěř lovili kulkami svých pušek, ženy odváděli do hor zpěvem svých hrdel.

Když se tito lidé z jiného světa dověděli o tom, že v okolí jsou zřizovány úřady, pochopili, že to nebude trvat dlouho a změnu pocítí i ve vsi Severní strouha. Mladí muži, kteří měli o Svátcích jara obléknout nové šaty a kteří se měli vypravit za ženami, s nimiž se důvěrně stýkali, aby je obdarovali bažanty, zajíci, horskými houbami a dalšími poklady, tentokrát nikam nešli. Ani jejich mistr, jenž se v tomto čase zpíjel do němoty se staršími rodu v místním chrámku, nikam nešel.

Šestice mladých mužů uposlechla výzvy mistra a až do noci setrvala v domě. Muži seděli okolo ohně a naslouchali slovům svého učitele. Mistr zavedl řeč na proměnu mnoha míst. Dlouho hovořil o změnách, k nimž došlo s příchodem vlády zákonů. Rozhořčení, které naplňovalo mistrovo srdce, se záhy přeneslo na mladé muže. Nemluvili, vpád zákonů a nařízení v nich však probouzel zarytý odpor.

Nejstarší z mužů pokračoval:

„Jak nám prospěje, usadí-li se u nás úřad a vojáci? Potřebujeme snad, aby nás před něčím ochraňovali? Přijde-li tygr či zaplaví-li nás kobylky, úřad si s nimi neporadí. Vypukne-li požár či postihnou-li nás záplavy, úřad se nedokáže postarat o naši záchranu. Dosud mezi námi nejsou lidé, kteří by se nepřiznávali ke svým dluhům. Tam, kde vládne úřad, však dochází k tahanicím o dluhy. Nevíme, že by bylo možné žít z podvádění druhých. Tam, kde vládne úřad, se všichni záhy přiučí životu z podvodů. U nás musejí všichni mladí muži a ženy pracovat. Tam, kde vládne úřad, je tomu zcela jinak. U nás nemáme žebráky ani lupiče. Tam, kde vládne úřad, je tomu právě naopak. Úřad na naše hlavy pod záminkou ochrany lidu uvalí daně a odvody.“

Úřad je k ničemu, v tomto byli všichni zajedno.

Nakonec se shodli na tom, že pokud do Severní strouhy přijdou zřít úřad, budou se této absurdní novotě společnými silami bránit. Chtějí dál žít ve svobodě a rovnosti. Raději se podřídí božstvu, jež neslyší ani nevidí, než aby jim vládl úřad. Božstva jsou nestranná, na spravedlnost úřadu nelze spoléhat. Věděli, že s příchodem úřadu nastanou těžkosti. Nežijí přece proto, aby vyhledávali zbytečné obtíže a nesnáze. Nechtějí úřad ustaven tam, kde si lidé libují v nesnázích. Lidé ze Severní strouhy svízele nevyhledávají a nic takového, jako je úřad, nepotřebují!

Mladí muži přecenili vlastní síly a na svá bedra naložili odpovědnost za odpor proti mocnému náporu nevyhnutelné zkázy. Onoho dne si přísahali, že v tomto boji prolíjí poslední kapku krve. Když se uradili, byla již půlnoc, šli tedy spát.

Pokud by někdo ve vsi provedl průzkum, seznal by, že množstvím vypité kořalky tyto Svátky jara překonaly kterékoli Svátky jara z minulosti. Lidé se nevázaně a bujaře veselili celý den. Netrvalo dlouho a bylo po novoročních oslavách.

Zakrátko nastalo jaro.

Byl teprve druhý měsíc, ale úbočí hor se již zelenala, na stromech rašily pupeny a ptáci seděli na vejcích. Po jarním dešti vykouklo hřejivé slunce a jasná obloha vydržela i několik dní. Na horských políčkách si lidé prozpěvovali při práci. Tehdy vyslali z pohraničního okresu muže, kteří měli prověřit podmínky pro zřízení úřadu. Mezi místními vyhledali pomocníky a nechali se od nich vodit na různá místa, aby vše důkladně prozkoumali. Vesnické ženy, které si vyšly s malými dětmi na sluníčko, společně probíraly účel neobvyklé návštěvy. Příchozí se vyptávali na všechno možné, vyměřovali rozlohu obecního chrámku, zaznamenávali počty studní i kamen v domácnostech. Po dvou dnech obhlížení odešli.

Napodruhé jich přišlo pět, nyní již byla situace jiná. Poprvé se jednalo o pouhou vizitaci, nyní přišli konat. Zajímali se zejména o ženy. Navštěvovali každé stavení,

prolézali každou domácnost, lidé byli vylekaní a nevěděli, jak by se měli zachovat. O vpádu vetřelců se dozvěděl jeden z učedníků lovce a vše mistrovi oznámil. Ten svolal svých šest mužů, aby se s nimi poradil o tom, jaký bude první čin jejich odporu.

„Situace se vyvíjí tak, jak jsme předpokládali, nadchází den, kdy naši vesnici postihne zkáza. Veškerá odpovědnost leží jen na nás. Nechť každý navrhne, co bychom měli podniknout, poté se společně poradíme. Rozhodně se nesmíříme s tím, že by nám měl vládnout nějaký úředník.“

První navrhl: „Vyženeme ho a bude.“

Druhý navrhl: „Vetřelce vyštve.“

Třetí, čtvrtý, pátý i šestý byli stejného názoru. Přicházejí, aniž by byli vítáni, není jiné řešení než je vypudit. Pokud vetřelci neodejdou a bude-li zapotřebí užít síly či prolít vlastní krev, nic z toho jim pro tento cíl nebude líto obětovat. Prostá mysl mladých mužů nebere ohled na to, o koho se jedná, nikdo z nich nechce úřad. Pokud lidé úředníka odmítají a on k nim navzdory tomu pronikne, pak veškerá vina za pošetilé činy, které vykonají, padá na jeho hlavu.

V očích prostomyslných mladých mužů nebyl úředník o mnoho silnější než tygr či levhart. Postačí, budou-li jednoho srdce, a jistě se jim podaří úředníka vyhnat. Lze se jen dohadovat, jak smýšleli jiní lidé, o oněch sedmi mužích však nebylo zapotřebí pochybovat, jejich srdce byla v dokonalé shodě.

Přípravy na zřízení úřadu neustávaly. Navzdory usilovnému odporu průzkum i přípravné práce stále pokračovaly. Sedm mužů otevřeně záškodničilo, inspektorům bránili v průzkumu, vesničanům zakazovali, aby vetřelcům ukazovali cestu, nedovolovali jim setkávat se s inspektory. Působili na mnoha místech. V přestrojení za průvodce odváděli inspektory hluboko do hor. Nic z toho však nepřinášelo výsledky.

Veškerý odpor skončil neúspěchem. Koncem třetího měsíce byl zřízen berní úřad i úřad místní správy. Plán sedmi mužů zkrachoval. Společně proto odešli do jesky-

ně v horách. Ti, kdo žijí v horách, nebývají považováni za součást komunity, neodvádějí daň v naturáliích, neúčastňují se veřejných prací ani nejsou podřízeni místním dohlížitelům. Sedmero mužů zvolilo život divochů.

Místní správci byli zaměstnání vybíráním daní a starostmi o jídlo a pití, oněch sedm vyděděnců proto nezbudilo jejich pozornost. Mnozí lidé sice věděli o tom, že se tito muži ještě nepodřídili úřední moci, vláda zákona však zpravidla nedosahuje do klášterů ani do jeskyní kdesi v horách. Tím spíš pak nechává na pokoji ty, kdo přebývají v horách, aniž by se přitom protivili úřadům. Bylo tedy přirozené, že je úředníci nechali být.

Muži se usídlili v jeskyni a tak jako dřív se živili lovem. Své úlovky však neodnášeli na trh, vesničané, kteří zatoužili po zvěřině, sami přicházeli za nimi. Výměnou za zvěřinu přinášeli olej, sůl, plátno, oblečení či tabák. Muži s nimi před jeskyní uzavírali čestné obchody a příchozí ještě počastovali kořalkou, kterou sami pálili. Urostlé a odvážné vesnické mladíky obdarovávali kožešinami, pro krásné vesnické dívky lovili bílé zajíce, z jejichž kožek si dívky šily rukávničky.

K příbytku lovců přicházeli na noc milenci. Poblíž bylo ještě několik menších jeskyní, které lovci vyčistili a přichystali právě pro schůzky mladých párů. V jeskyních jim bylo jako v ráji, měli tam nejen suchou rýžovou slámu a kožešiny, ale také čerstvou vodu a voňavé květy růží. Chlapci a dívky, přicházející do těchto jeskyní strávit noc, se nikým nerušení chvíli radovali a poté v pevném objetí spokojeně spali až do bílého dne. Z důvodů, o nichž se svým hostitelům nezmiňovali, milenci někdy beze slova poděkování odešli. Ani to nebylo nic výjimečného.

Není třeba zdůrazňovat, že se sedm mužů nenudilo ani netrpělo samotou. Muži neodešli do hor, aby vedli život poustevníků. Někdy v jeskyni ostříli zbraně a cvičili se v umění boje muže proti muži, nebo v blízkosti svého obydlí okopávali zeleninu a zalévali záhony. Jindy odcházeli zpívat na úbočí kopců, do zátočin při řece nebo na horská sedla. Ke svým povinnostem počítali též úsilí o to, aby krásným a zvučným zpěvem okouzlili srdce žen.

Takto vábili do jeskyní mladé ženy, jejichž životní radostí byl zpěv. Pokud ženy projevíly zájem, strávili s nimi v jeskyni noc. V opačném případě se s ženami celý den těšili pod slunečními paprsky a posléze je vyprovodili z hor. Dopřávali si volnost, současně však znali míru, radovánky proto nikdy nekončily nechutenstvím či dokonce nemocí.

Oděvy mladých mužů, stejně tak jako jejich mošny z jelenice, vlastnoručně ušily ženy nadané plností citu. Muži zpravidla ženy obdarovávali divokými květy, horskými plody či kožešinami malých horských bobrů. Než se vydali na lov, vždy se předem dohodli, které ženě, s níž se nedávno sblížili, darují horskou kozu a které ženě bude patřit ulovený divoký pes. Jejich ústa uměla nejen líbat, ale též zpívat písně velebící smyslnou touhu a nestrojenost lásky. Jejich ústa, na rozdíl od úst Číňanů, nešířila lži. Každý z mužů se ujímal práce, kterou bylo třeba vykonat, a nikdo z nich nedokázal pochopit, že na světě mohou existovat lidé, kteří nalézají potěšení v nečinnosti a lenivosti. Každý den byl pro ně nově zrozeným dnem. S výjimkou těch, kteří zůstali v jeskyni, se všichni snažili co nejlépe naladit na těle i na duši a připravit se tak na všechny dosud neznámé radosti i strasti, kterých se jim během nového dne mělo dostat. Nevěřili v osud, a přesto se nezatvrzovali, když neuspěli. Po celý den nemuseli narazit na bažanta, přesto se však, když nadešel čas, vraceli do jeskyně, aniž by tvrdohlavě lpěli na úlovku. Pokud nezaujali svým zpěvem, nikoho z nich – poté co pochopil, že nemá naději – ani nenapadlo usilovat o náklonnost dívky silou či majetkem.

Ve všem dbali o nestrannost a spravedlnost, proto v jejich srdcích bylo místo jen pro velmi slabou, téměř nepostřehnutelnou závist.

Mistr učil mladé muže nejen umění boje a lovu, ale předal jim též vzácné ponaučení o tom, jak získat ženu. Učil je, jak dobýt srdce milenky, aby po vzájemném sblížení nenásledovalo rozčarování. Vysvětloval, za jaké situace je třeba zpívat jakou píseň, a také je učil, jak správně naladit hlas. Prozradil jim rovněž, jak mají své milé

vést, neboť jedině pak je budou moci učinit šťastnými. Učil je, že mají pěstovat vlastní vůli, neboť jedině tak se stanou muži věrnými v lásce. Podoben učiteli poezie předváděl, jak mají prozpěvovat, podoben vojenskému instruktorovi demonstroval, jak mají zacházet se ženou, a nakonec podoben kazateli mladé muže nabádal, aby se vyvarovali toho, aby nečestnými způsoby a podváděním usilovali o lásku ženy či o důvěru muže.

Mistr byl ostatním ve všem příkladem. Každé ráno vstával jako první. Při lovu na tygra byl vždy v čele. Při chytání hadů si vždy vybíral toho největšího. Při plavání vždy přeplaval řeku jako první. Při šplhu na strom si vždy volil ten nejobtížnější. Pokud jde o ženy, to, že byl o něco starší než ostatní, mu ani trochu neubíralo na kuráži a nadšení! Ženy často vyžadovaly po mladých mužích, aby splnili úkol, který jim daly. Požadovala-li po něm splnění nějakého úkolu žena jeho srdce, mistr se nikdy své povinnosti nevyhýbal.

Pouze muže, jako byl on, je možné považovat za náčelníka hodného úcty!

Dny plynuly jeden za druhým, mužům ani v nejmenším nepřišlo, že by život divochů v horách přinášel nějaké těžkosti. Ke zjevným přednostem takového života patřilo především to, že nemuseli dávat ani měďák na člověka, který si, aniž by hnul prstem, užíval pohodlí a nadbytku. Neuráželi ho ani ho neprovokovali, k vysoce postavenému muži, jenž ve skvělém domě se střechem pokrytou keramickými taškami celé dni soudil, ukládal pokuty a nařizoval výprask bambusovými holemi, chovali povinnou úctu.

Rozuměli vznešenosti státu, pro svůj život se však nepotřebovali vyvyšovat nad druhými, nepotřebovali nikoho vyšetřovat, nepotřebovali nikoho věznit ani trestat bitím. Proto také nepotřebovali úředníka, který by jim vládl, celý svůj život měli ve svých rukou.

Dál tedy vedli radostný život, ale co ostatní obyvatelé vsi Severní strouha?

Do vsi přišel nový velitel. Veškerá půda byla prohlášena za zem náležející panovníkovi, všichni obyvatelé se

stali poddanými. Vše se zcela proměnilo. Pitky během oslav Svátků jara byly úředně zakázány. Také jiná shromáždění byla zakázána. Dříve lidé věřili v Nebesa, nyní přišlo nařízení, podle něhož museli všichni bez výjimky uctívat mocnáře. Na Nebesa již nebylo spolehnutí. Mocnář velel nespočtu úředníků a vojáků a vládl z obrovského a přepychového sídelního města. Pokud zatoužil po lidském srdci jako zákusku k vínu, stačilo, aby lehce zakašlal, a okamžitě někomu rozpárali hrud' a vyřízli mu srdce. Všichni se museli klanět svrchovanému vládci.

Proměna rovněž znamenala, že se ves stále více podobala jiným místům. Netrvalo dlouho a také do Severní strouhy přišli lidé, kteří jedli, aniž by museli pracovat, bohatci, kteří žili ze lží a podvodů, či vynikající osobnosti, které získaly slávu a bohatství úkladnými vraždami. Novotou byl též obchod s lidmi a překotný rozvoj úředníky podporovaných kuřáren opia. Místo se bouřlivě rozvíjelo, během jediného roku doznalo takové proměny, že se Severní strouze z minulého roku podobalo jen málo.

Po roce opět nadešly novoroční svátky. Nezřízené pitky byly zakázány, všichni, kdo by neuposlechli nařízení úřadů, měli být přísně a bez jakékoli shovívavosti potrestáni. Když nadešel sváteční den, vesničané, kteří s nostalgií vzpomínali na starý zvyk, měli pocit, že by bylo třeba vymyslet způsob, jak se opět pro jednou nevázaně poveselit. Rozvzpomněli se na divochy obývající horskou jeskyni. Vesničané, jejichž jména byla zanesena do úředního soupisu osob, měli za povinnost řídit se nařízeními úřadu, pokud by však odešli do jeskyně v horách, nebyli by touto povinností vázáni. Mnoho lidí se proto vydalo k jeskyni. Srocení čítalo na dvě stě hlav. Když obyvatelé jeskyně viděli, jaké množství lidu přišlo, z kanců, bílých bažantů a dalších úlovků připravili šest podnosů uzených, smažených a dušených lahůdek. Mistr poslal mladé lovce do sklípku vyhloubeného ve svahu, aby odtud vynesli pět kameninových sudů s dobře uleželou kořalkou. Poté vesničany rozdělili do několika skupin. Hodovníci nabírali kořalku naběračkami z vydlabaných tykví nebo dřevěnými miskami, pokrmy brali

do rukou. Ti, kdo se ostýchali, zůstali hladoví, ti, kdo si směle dopřávali, byli hrdiny.

Vesničané pili a zpívali. Jeden z opilých hodovníků si na hlavu nasadil dřevěnou misku a prohlásil, že císař také dělá jenom čapka, kterou nosí na hlavě. Rozdíl je pouze v tom, že císařská koruna je zhotovena ze zlata, nic víc. Vesničané, kteří s opileckou řečí souhlasili, si také na hlavu posazovali misky či naběračky, někteří se dokonce přizdobili kančími kly. V rukou třímali jako odznaky úřední či císařské moci kosti z bažantů, koz a dalších zvířat. Byli celí bez sebe, smáli se, křičeli a poskakovali, a přitom neměli nejmenší tušení, co přinese následující den.

Druhého dne se nic nedělo.

Třetího dne, když lidé z vesnice Severní strouha ještě spali, jeskyni obklíčila sedmdesátka po zuby ozbrojených vojáků pod velením důstojníka se šavlí. Vždy deset vojáků dostalo na starost jednoho ze sedmi divochů. Sedm mrtvol zanechali v jeskyni, sedm hlav odnesli do vsi, aby je pověsili na vysoký strom před bránou berního úřadu. Vyvěšené oznámení hlásalo, že muži byli zneškodnění jako rebelové osnující svržení úřední moci. Pokud se vesničané, kteří pili, sami přiznají, budou potrestáni pouhou pokutou. Těm, kteří si s přiznáním nespíší, bude zabaven majetek, samotní viníci budou odesláni na doživotní vojenskou službu a jejich děti budou prodány do otroctví.

Netrvalo dlouho a vesničané na to, co se stalo, zapomněli. Ve vsi Severní strouha zvítězil pokrok.

(1929)